

SÄHKÖPYÖRÄTUOLI- SALIBANDY

Sisällysluettelo

- 4** Sähköpyörätuolisalibandy pähkinänkuoressa
  - 6** Historia: Miro Reijonen
- 12** Arvokilpailuhistoria ja Suomen maajoukkueet
  - 16** Valmentaja: Mika Borg
  - 18** Maalivahti: Atso Ahonen
  - 20** T-stick-pelaaja: Anni Mannelin
  - 22** Maalintekijä: Kasper Vuorinen
  - 26** Tuomari: Ilkka Siiki
  - 28** Tekniikka: Petri Matikainen
  - 30** Lajin merkitys: Anni Kyröläinen

SUOMEN
PARALYMPIAKOMITEA

SALIBANDY

Love the way you play.

**IWFHS POWERCHAIR
HOCKEY**

Julkaisija: Suomen Paralympiakomitea

Ilmoitukset: Printmix Oy puh. 020 710 9510 www.printmix.fi

Taitto ja painatus: Printmix Oy, Mika Trogen

Kannen kuva: Toni Takala

Esitteen kuvat: Toni Takala, Lauri Jaakkola, Antero Aaltonen,
Juha Kinnunen, Timo Vottonen, SIU:n arkisto

Sähköpyörätuolisalibandy pähkinäkuoressa

Sähköpyörätuolisalibandy on vaikeavammaisille henkilöille suunnattu joukkuepeli, jossa miehet ja naiset pelaavat samoissa joukkueissa. Pelivälineenä on salibandypallo ja pelaajat käyttävät joko lyhennettyä salibandymailaa tai pelituolin etuosaan kiinnitettyä t-kirjaimen muotoista t-stick-mailaa. T-stickiä käyttävät pelaajat, joiden käsien toimintakyky ei ole riittävä ns. käsimailalla pelaamiseen.

Pelikentän maksimikoko on 26x16 metriä ja minimikoko 24x14 metriä, eli se on selkeästi pienempi kuin pystysaliban-

dyssa (40x20m). Joukkueesta on kentällä samaan aikaan neljä kenttäpelaajaa ja maalivahti. Otteluissa pelataan kaksi erää. Kansainvälisissä otteluissa erän pituus on 20 minuuttia, kansallisen sarjan otteluissa 15 minuuttia. Maalit ovat hyvin erimuotoiset kuin pystysalibandyssä; 2,5 metriä leveät ja vain 20 senttimetriä korkeat.

Kansallisella tasolla otteluihin saavat osallistua pelaajat, jotka käyttävät päivittäisessä elämässä jotain liikkumisen apuvälinettä. Kansainvälisellä tasolla pelaajat käyvät läpi kansainvälisen luokittelun, jossa pelaajat pisteytetään

toimintakyvyn mukaan 0.5–4.5 pisteen pelaajiksi. Mitä enemmän toimintakykyä on käsissä ja ylävartalossa, sitä korkeampi pisteytys.

Kentällä olevien pelaajien yhteispistemäärä ei saa ylittää 12 pistettä. Lisäksi kentällä on oltava koko ajan vähintään kaksi t-stick-pelaajaa, joista toisen on oltava maalivahti. Pelituoleille on asetettu nopeusrajoitukset. SM-sarjassa ja kansainvälisissä peleissä se on 15 kilometriä tunnissa, Finlandia-sarjassa 13,5 kilometriä tunnissa.

Suomessa sähköpyörätuolialibandya pelataan kahdella sarjatasolla: SM-sarjassa ja Finlandia-sarjassa. Sähköpyörätuolialibandyjoukkueita on 2020-luvun taitteessa pääkaupunkiseudulla (Helsinki Outsiders), Turussa (TPS), Tampereella (Koozee), Vaasassa (BK-48) ja Oulussa (Haukiputaan Heitto). Joukkueilla on kokeileville pelaajille tarjolla lainapelitelejä, joten uudet pelaajat ovat enemmän kuin tervetulleita!

Sähköpyörätuolialibandyn kansainvälinen kattojärjestö IPCH

- **Facebook:**
facebook.com/IPCHPowerchairhockey
  - **Instagram:**
[@powerchairhockey](https://instagram.com/powerchairhockey)
  - **Youtube:**
youtube.com/PowerchairHockey
- Kotisivut:**
www.powerchairhockey.org

Suomen maajoukkue

- Facebook:**
facebook.com/sptsalibandymaajoukkue
- Instagram:**
[@powerchairhockeyfinland](https://instagram.com/powerchairhockeyfinland)

Helsinki Outsiders

- Facebook:**
facebook.com/HelsinkiOutsiders
- Instagram:**
[@HelsinkiOutsiders](https://instagram.com/HelsinkiOutsiders)
- Kotisivut:**
www.helsinkioutsiders.fi

Tampereen Koozee

- Facebook:**
facebook.com/KoozeeSPT
- Instagram:**
[@kooveespt](https://instagram.com/kooveespt)
- Kotisivut:**
www.kooveesalibandy.fi/joukkue3763

Turun Palloseura

- Facebook:**
facebook.com/TPS-SPT-salibandy-650153048467009
- Kotisivut:**
www.tpssalibandy.fi/harrastetoiminta/spt

BK-48, Vaasa

- Kotisivut:**
www.bk48.fi

Haukiputaan Heitto, Oulu

- Facebook:**
facebook.com/Haukiputaan-Heitto-spt-salibandy-914036758683079
- Kotisivut:**
www.haukiputaanheitto.fi/lajit/salibandy/sahkopyoratuolialibandy

Tie hylätystä tehdashallista menestykseen

Nykyisen sähköpyörätuolisibandyn kaltaista peliä alettiin harrastaa 1970-luvun alussa erityiskouluissa eri puolilla maailmaa – Kanadassa, Australiassa ja Keski-Euroopassa, mm. Hollannissa ja Saksassa. Varsinaisesta salibandysta ei tuolloin ollut vielä tietoa, lajia pelattiin muovisilla mailoilla ja kevyellä pallolla.

Suomessakin on erityiskouluissa pelattu pyörätuoli- ja sähköpyörätuolisählyä jo

1980-luvulla, mutta lajin Suomeen rautautumisajankohtana voi pitää 1990-luvun alkua.

Timo Rautanen matkusti vuonna 1993 Hollantiin kansainväliselle lihastautileirille, jossa hän tutustui ”sähikkäsählyyn”, kuten lajia alkuvaiheissa Suomessa kutsuttiin. Rautanen alkoi Suomeen palatuaan järjestää vapaamuotoisia pelisesioita Helsingin Lihastautiyhdistyksen jäsenille.

Salibandy lisättiin silloisen Suomen Invalidien Urheiluliiton järjestämien nuorisokisojen lajivalikoimaan 1990-luvun puolivälissä.

- Treenejä oli aluksi useissa eri paikoissa. Pelasimme ulkonakin ja Malmilla hylätyssä tehdashallissa, muisteleen vuodesta 1994 mukana ollut ja lajista heti kovasti innostunut **Miro Reijonen**.

Vuoden 1994 aikana perustettiin Suomeen ensimmäinen joukkue, Helsingin Räiske. Lajia alettiin esitellä myös muualla, mm. marraskuussa 1993 Tampereella Lihastautiliiton järjestämässä tapahtumassa, jossa lajia kävi kokeilemassa myös julkisuuden henkilöitä, kuten meteorologi **Juha Föhr** ja muusikko **Olli Lindholm**.

Oulu oli Helsingin ohella toinen sähköpyörätuolisalibandyyn alkuaikojen kasvupaikka. Oulussa sähköpyörätuolisalibandyyn primusmoottorina toimi **Mikko Myller**.

90-luvun puolivälissä pelattiin ensimmäisiä kotimaisia sähköpyörätuolisalibandyturnauksia, joissa oli mukana kolmesta neljään joukkuetta.

Virallinen SM-sarja käynnistyi kaudella 1997-98 viiden joukkueen voimin. Mukana olivat Räiske ja SSV Helsingistä, Hot Rods Oulusta, Jyske Vaasasta sekä Itä-Suomen pelaajista koostunut Team Karelia. Lajin ensimmäiseksi Suomen mestariksi kruunattiin Vaasan Jyske maalitykkinsä **Miika Riikosen** johdolla. Lajin SM-sarja ja sittemmin myös toiseksi korkein sarjataso, Finlandia-sarja, ovat toimineet alusta asti Suomen Salibandyliiton alaisuudessa.

Sähköpyörätuolisalibandyyn kansainvälisten yhteyksien rakentamisessa ja lajin maajoukkuetoiminnan käynnistämiseksi Miro Reijosella oli iso rooli. Reijonen osasi saksaa ja hänellä oli tietoteknistä pioneeriaamasta maailmanlaajuisen

tietoverkon [www:n](http://www.n) avautuessa vuonna 1993. Reijonen mm. käänsi lajin säännöt saksasta suomeksi vuonna 1995.

- Lajin nykyinen nimi oli minun henkilökohtainen hetken päätökseni, kun kirjoitin säännöt ja laitoin kansilehteen yhdyssanahirviön "Sähköpyörätuolisalibandyyn säännöt". Sitä ennen ei puhuttu salibandyä tämän lajin yhteydessä, Reijonen sanoo.

Reijosen luomien kontaktien ansiosta Suomesta lähti ensimmäinen joukkue, Helsingin Räiske, kansainväliseen turnaukseen Saksan Neubrandenburgiin huhtikuussa 1995. Räiske sijoittui 16 joukkueen turnauksessa 14:nneksi. Mukana oli joukkueita lähinnä Saksasta ja Hollannista, mutta Suomen lisäksi myös Tanskasta.

Toukokuussa 1998 järjestettiin sähköpyörätuolisalibandyyn ensimmäiset maailmankisat (World Games) Hollannin Utrechtissa. Mukana oli jo kymmenen maajoukkuetta, Euroopan maiden lisäksi myös Kanada. Suomi ylsi hienosti neljänneksi Hollannin, Saksan ja edellä mainituissa maissa asuneista siirtolaisista koostuneen Turkin jälkeen.

Hyvin sujuneiden maailmankisojen jälkeen lajin kehitys näytti lupaavalta. Seuraavat maailmankisat piti järjestää jo seuraavana vuonna Saksassa ja virallisen kansainvälisen lajiliiton perustamista suunniteltiin. Sitten tuli kuitenkin hiljaisempi ajanjakso, eivätkä asiat juuri edenneet ennen uuden vuosituhannen alkua.

- Aloitin noihin aikoihin työt Teellä, joka sitten muuttui Soneraksi. Työ ja muu elämä veivät silloin ison ojan ajastani, Miro Reijonen kertoo, miksi kansainvälinen

Suomi hävisi vuoden 2004 Helsingin MM-kisojen alkulohkossa Australialle maalein 4-5. Australia teki voittomaalin puoli minuuttia ennen pelin päättymistä.

yhteistyö ei kehittynyt toivotulla aikataululla välittömästi vuoden 1998 jälkeen.

Kansainvälinen lajiliitto saatiin jalkeille huhtikuussa 2002 Hollannissa järjestetyssä kokouksessa. Liiton, joka tuolloin oli nimeltään International Committee for Wheelchair Hockey (ICEWH) ensimmäisen puheenjohtajuuden jakoivat hollantilainen Sander Hilberink ja Miro Reijonen.

– Hollannissa jo puhuimme Pyryn (pelaja ja lajiaktiivi **Pyry-Matti Niemelä**) kanssa, että nyt aletaan etsimään Hel-

singistä sopivaa paikkaa MM-kilpailujen järjestämiseen, Reijonen muistelee.

Suomi saikin lajin ensimmäiset viralliset MM-kilpailut järjestettäväkseen. Ottelut pelattiin kesäkuussa 2004 Helsingissä, Ruskeasuon Arena Centerissä. Joukkueet majoittuivat Ruskeasuon erityiskoululla. Maailmanmestaruuden vei Hollanti ennen Saksaa. Isäntämaa Suomi sijoittui viidenneksi.

Helsingin MM-kilpailuissa nähtiin sellainenkin erikoisuus, että Suomi hävisi Australialle. Laji on ollut läpi historian-

sa eurooppalaisjoukkueiden hallintaa, ja Australian nelossija Helsingin MM-kisoissa on Euroopan ulkopuolisten maiden ylivoimaisesti paras saavutus.

Yritystä lajin levittämiseksi Euroopan ulkopuolelle on ollut. Elokuussa 2001 Yhdysvaltain Minneapoliksissa pelattiin World Cup -turnaus, jossa oli mukana 11 joukkuetta kuudesta maasta. Suomen maajoukkue ylsi pronssille hävittyään välierän kanadalaiselle Calgary Selects -joukkueelle ja voitettuaan pronssiottelussa Minnesota Starsin.

Yhdysvalloissa edelleen jossain määrin pelattavan Power Hockeyyn säännöt poikkeavat hieman eurooppalaisesta sähköpyörätuolisalibandyistä, eikä mantereiden välisiä turnauksia ole Minneapolisin World Cupin jälkeen järjestetty. Kanada oli mukana MM-kilpailuissa vuonna 2018, mutta hävisi mm. Hollannille tylysti 0–33 ja sijoittui seitsemänneksi voitettuaan viimeisessä ottelussaan toisen Euroopan ulkopuolisen joukkueen Australian.

Euroopassa sähköpyörätuolisalibandyin levinneisyys ei ole noudatellut pystysalibandyin vastaavaa, vaikka pelivälineissä lajien kesken on runsaasti yhtäläisyyksiä. Salibandymaista Suomi ja Sveitsi ovat vahvoja myös sähköpyörätuolisalibandyssä, mutta Ruotsissa pelataan omaa, el-hockey -nimistä versiota lajista. El-hockeyyllä on jalansijaa myös Tanskassa, mutta Tanska on silti myös vahvimpia sähköpyörätuolisalibandyjä. Lajin perustajamaiden Saksan ja Hollannin ohella Italia on noussut sähköpyörätuolisalibandyin valtakkaaksi, ja myös Belgia on pelannut pariin kertaan arvokisafinaalissa.

Suomi on yltänyt parhaimmillaan arvokilpailuissa pronssille. Tämä tapahtui kolmissa kisoissa peräkkäin 2010-luvun alussa: MM-kilpailuissa 2010, EM-kilpailuissa 2012 ja MM-kilpailuissa 2014. Vuoden 2016 EM-kilpailuissa Suomi oli epäonninen tasaväkisen turnauksen tiimellyksessä ja jäi seitsemänneksi.

Kun vuoden 2018 MM-kilpailuihin oli tarjolla kaksi joukkuetta Euroopan ulkopuolelta – edellä mainitut Kanada ja Australia – mahtui Euroopasta mukaan vain kuusi maata. Suomi jäi ensimmäistä kertaa kisojen ulkopuolelle.

Vaasan Jyskeen Miika Riikonen tekee maalin ensimmäisen SM-sarjakauden viimeisessä turnauksessa Vaasassa keväällä 1998.

Suomessa sähköpyörätuolisalibandyn lajiliittona toimii tätä nykyä Suomen Paralympiakomitea, tosin kotimaisesta sarjatoiminnasta vastaa Suomen Salibandyliitto, kuten on tehnyt jo sarjatoiminnan alusta saakka. Suomen Paralympiakomiteaa lajiliittona edelsi Suomen Vammaisurheilu ja -liikunta VAU (2010–2019) ja sitä puolestaan Suomen Invalidien Urheiluliitto.

Etenkin lajin alkuaikoina Lihastautiliitolla oli iso rooli lajin levittämisessä, mutta se on vuosikymmenten saatteessa pienentynyt. Sähköpyörätuolisalibandyn pelaajista isolla osalla on lihastauti, mutta laji soveltuu laajalle toimintakykykirjolle. Kotimaan sarjoissa voivat pelata kaikki pelaajat, jotka käyttävät päivittäisessä elämässä jotain liikkumisen apuvälineitä.

SM-sarjaa on pelattu yhtäjaksoisesti kaudesta 1997–98 alkaen. 1-divisioona käynnistyi kaudella 2008–09. Sittemmin toiseksi korkeinta sarjatasoa on ryhdytty kutsumaan Finlandia-sarjaksi.

Pitkäaikaisin edelleen toiminnassa oleva sähköpyörätuolisalibandysarjoja pelaa va joukkue on vuonna 2001 perustettu Helsinki Outsiders. Syystä tai toisesta monessa kaupungissa viritellyt yhteistyöt sähköpyörätuolisalibandyjoukkueen ja salibandyseuran välillä ovat jääneet lyhytikäisiksi. Helsingissä salibandyn erikoisseuroista sähköpyörätuolisalibandya on pelattu SSV:n ja M-Teamin alaisuudessa, mutta ei pelata enää. Oulussa SBT Merikoski oli pitkään sähköpyörätuolisalibandyjoukkueen koti, mutta nyt pelataan Haukiputaan Heiton alaisuudessa. Vaasassa joukkue

on kiertänyt mm. Woodcuttersin ja SB Vaasan nimien alla. 2020-luvun taitteessa emoseurana Vaasassa toimii BK-48. Pidempiaikaista yhteistyötä sähköpyörätuolisalibandyjoukkueen ja salibandyseuran välillä on saatu aikaiseksi Turun Palloseurassa ja Tampereen Kooveessa. – Ainakin lajin alkuaikoina, kun esteettömyysasiat olivat Suomessa vielä nykyistä heikommalla tolalla ja salibandyseurat

olivat pieniä toimijoita, sähköpyörätuolisalibandyjoukkue olisi voinut muodostua seuralle melko isoksi kulueräksi. Niinpä sähköpyörätuolijoukkue sai seuralta vain brändin, mutta ei ollut varsinaisesti osa seuran toimintaa, pohtii Miro Reijonen, joka toimi vuosituhannen vaihteessa itähelsinkiläisen salibandyseuran SSV:n hallituksessakin.

Miro Reijonen

Kotipaikka: Helsinki

Seurajoukkue: Ei joukkuetta tällä hetkellä, tarjouksia otetaan vastaan

Tie SPT-salibandyyn pariin: "Timo Rautanen järjesti Helsingin Li-hastautiyhdistyksen kanssa vapaamuotoisia pelisessioita eri puolilla Helsinkiä. Innostuin helposti liikunnan ilosta."

Parasta SPT-salibandyssä: "Se on maailman kehittynein vaikeavammaisten huippu-urheilumuoto. Olen nähnyt pelaajia ilman käsiä, ilman jalkoja, pelaajan joka pitää mailaa varpailaan, ohjaa toisen jalan varpailaan sähköpyörätuolia, pelaajia jotka ohjaavat sähköpyörätuoliaan leuallaan, otsallaan... Tämä on ainoa joukkueurheilulaji, joka vie paralympia-aatteen korkeimpien arvojen äärelle."

Arvokilpailuhistoria

1998 Maailmankisat Utrecht, Hollanti

1. Hollanti
2. Saksa
3. Turkki
4. Suomi

Suomen joukkue

Miro Reijonen
Katja Sallinen
Pyy Niemelä
Joel Villman
Miika Riikonen
Päivi Peltoniemi
Timo Rautanen
Jorma Lehmus
Erik Fagerdahl

Valmentaja

Tero Kukkonen

2001 World Cup Minneapolis, USA

1. Toronto Rock (Kanada)
2. Calgary Selects (Kanada)
3. Suomi

Suomen joukkue

Päivi Peltoniemi
Leena Särelä
Petri Matikainen
Antti Ämmäkoski
Timo Rautanen
Miika Riikonen
Joel Villman
Jorma Lehmus
Kai Saarinen
Pyy Niemelä

Valmentajat

Samuel Villman
Tero Kokko

2004 MM-kilpailut Helsinki, Suomi

1. Hollanti
2. Saksa
3. Italia
5. Suomi

Suomen joukkue

Leena Särelä
Antti Torvinen
Jorma Lehmus
Kai Saarinen
Petri Matikainen
Pyy Niemelä
Miika Riikonen
Harri Hakala
Joel Villman
Antti Ämmäkoski

Valmentaja

Tero Kokko

2005 EM-kilpailut Rooma, Italia

1. Hollanti
2. Saksa
3. Italia
5. Suomi

Suomen joukkue

Antti Torvinen
Pyy Niemelä
Mikael Jordan
Thomas Puska
Harri Hakala
Antti Ämmäkoski
Leena Ikola
Jorma Lehmus
Kai Saarinen
Petri Matikainen

Valmentaja

Tero Kokko

2008 EM-kilpailut Maasmechelen, Belgia

1. Hollanti
2. Saksa
3. Italia
4. Suomi

Suomen joukkue

Pyry Niemelä
Antti Ämmänkoski
Leena Ikola
Jorma Lehmus
Kai Saarinen
Petri Matikainen
Olli Palonen
Atso Ahonen
Roda Mohamed
Valmentaja
Seppo Ikola

2010 MM-kilpailut Lignano, Italia

1. Saksa
2. Hollanti
3. Suomi

Suomen joukkue

Pyry Niemelä
Jorma Lehmus
Kai Saarinen
Petri Matikainen
Olli Palonen
Atso Ahonen
Miro Reijonen
Harri Hakala
Saila Luumi
Ella-Riikka Isometsä
Valmentaja
Timo Nikkinen

EM-pronssimitalistit 2012: Jorma Lehmus (vas.), Antti Ämmänkoski, Olli Palonen, Pyry Niemelä, Ella-Riikka Isometsä, Markku Jansson, Saila Luumi, Maaret Turunen, Vesa Seppänen, Atso Ahonen ja valmentaja Mika Saastamoinen (takana).

2012 EM-kilpailut Pajulahti, Suomi

1. Hollanti
2. Belgia
3. Suomi

Suomen joukkue

Antti Ämmänkoski
Atso Ahonen
Maaret Turunen
Vesa Seppänen
Jorma Lehmus
Markku Jansson
Saila Luumi
Ella-Riikka Isometsä
Pyyri Niemelä
Olli Palonen
Valmentaja
Mika Saastamoinen

2014 MM-kilpailut München, Saksa

1. Hollanti
2. Belgia
3. Suomi

Suomen joukkue

Petri Matikainen
Antti Ämmänkoski
Atso Ahonen
Anni Mannelin
Vesa Seppänen
Mika Vimpari
Jorma Lehmus
Ella-Riikka Isometsä
Pyyri Niemelä
Olli Palonen
Valmentaja
Mika Saastamoinen

2016 EM-kilpailut De Rijp, Hollanti

1. Hollanti
2. Italia
3. Saksa
7. Suomi

Suomen joukkue

Atso Ahonen
Anni Mannelin
Pyyri Niemelä
Mika Vimpari
Petri Matikainen
Saila Luumi
Markku Jansson
Ella-Riikka Isometsä
Olli Palonen
Jorma Lehmus
Valmentaja
Mika Saastamoinen

2018 MM-kilpailut Lignano-Sabbiadoro, Italia

1. Italia
  2. Tanska
  3. Hollanti
- Suomi ei mukana.

2021 EM-kilpailut Pajulahti, Suomi

Vuodelle 2020 suunnitellut EM-kilpailut siirtyivät vuodelle eteenpäin koronaviiruspandemian vuoksi. Mukana kisoissa ovat Suomi, Saksa, Italia, Espanja, Hollanti, Tanska, Sveitsi ja Belgia.

Valmentajalla edessään monipuolinen palapeli

Suomen maajoukkueen ja Helsinki Outsidersin päävalmentajalla **Mika Borgilla** oli taustaa pystysalibandyistä, kun hän ryhtyi 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen loppupuolella sähköpyörätuolisalibandyvalmentajaksi.

Pari kautta meni silti uuden lajin nyansseja opetellessa, Borg myöntää. Ja yhä tänäkin päivänä hän oppii lajista uutta.

Isoin ero pystysalibandyyn ja oikeastaan kaikkiin vammattomien joukkuepallolulajeihin on siinä, että sähköpyörätuolisalibandyssä joukkueessa on kentällä pelaajia, joiden roolit ja pelivälineet ovat toisistaan niin poikkeavat, että voisi lähes sanoa heidän pelaavan eri peliä.

– Käsimaailapelaajilla tärkeimmät ominaisuudet ovat ulottuvuus ja pallonkäsitteilytaidot. T-stick-pelaajilta taas vaaditaan erinomaista pelinlukutaitoa ja ajoitusta, Borg sanoo.

– Etenkin ajoitusten täytyy olla viimeisen päälle, jotta joukkueen peli etenee. T-stick-pelaajan on liikuttava blokkaamaan vastustajan pelaajaa juuri oikeaan aikaan. Blokkauksen hyöty häviää, jos se tehdään liian aikaisin tai liian myöhään, hän jatkaa.

Mika Borg ohjeistaa maajoukkuetta Italian neljän maan turnauksessa helmikuussa 2020.

Sähköpyörätuolisalibandyssä pelaajat saavat luokittelun yhteydessä pisteytyksen. Mitä enemmän toimintakykyä pelaajan kehossa ja erityisesti käsissä on, sitä isomman pistemäärän hän saa välillä 0.5–4.5. Kentällä samanaikaisesti olevien pelaajien yhteispistemäärä ei saa mennä yli 12:n. Tämä asettaa rajoituksia kentällisten suunnitteluun.

– Sähköpyörätuolisalibandyssä ei voi edes lopun ratkaisuhetkillä laittaa niin

sanotusti kaikkia munia samaan koriin ja muodostaa mahdollisimman taitavaa ja tulivoimaista kentällistä. Täytyy koittaa muodostaa mahdollisimman hyvin yhteen toimivia koostumuksia pisterajoitusten sisällä, Borg sanoo.

– Lisäksi vaihdot ovat säädeltyjä, eli vaihtoja ei voi tehdä vapaasti kesken pelin. Niinpä ei ole myöskään helppoa reagoita pelaajia vaihtamalla vastustajan tak-tisiin vetoihin.

Keväällä 2020 pelattua Italian turnausta ennen usean suomalaispelaajan luokitukset muuttuivat, mikä sekoitti Borgin ja toisen maajoukkuevalmentajan **Jaakko Linkoheimon** suunnitelmat. Valmennuksen reagoitavuudesta ja toisaalta myös Suomen maajoukkueen materiaalin monipuolisuudesta kertoo jotain se, että joukkue paransi peliään turnauksen loppua kohti ja ylsi lopulta hopeasijalle alun vaikeuksien jälkeen.

Mika Borg

Kotipaikka: Helsinki

Joukkue: Maajoukkue / Helsinki Outsiders

Tie SPT-salibandyyn pariin: "Opiskelin vuoden Tampereella ja muutin takaisin Helsinkiin. Ajattelin, että pitäisi keksiä jotain tekemistä itselleen ja näin Helsinki Outsidersin hakevan valmentajaa. Minulla oli taustaa pystysalibandyä ja olin ollut edellisvuoden erään pojan koulunkäynninavustaja, joten en lähtenyt hommaan aivan pystymetsästä."

Parasta SPT-salibandyssä: "Valmentajan näkökulmasta se, kun oman joukkueen peli menee eteenpäin, näkee tehdyn tuon tulokset. Yleisesti ottaen lajissa parasta on vauhdikkuus ja monipuolisuus."

Pelinlukutaito tekee maailmanluokan maalivahdin

Atso Ahonen on pelannut maalivahtina maajoukkueetasolla vuodesta 2008 saakka. Sitä ennen hän oli ehtinyt pelata kuoittisen vuotta kenttäpelaajana.

– Kun lihastautini eteni, niin pikkuhiljaa voimat vähenivät käsistä, enkä olisi enää pystynyt kovin pitkään pärjäämään käsimailapelaajana. Olin siihen asti ollut hyökkääjä, käytännössä maalintekijä, Ahonen sanoo.

– Pelikäsitys ja kenttätapahtumien kokonaisuuden hahmottaminen ovat vahvuksiani maalivahtina, ja siihen on varmasti ollut avuksi se, että ehdin pelata melko pitkään kentällä, hän jatkaa.

Ahonen ei pidä itseään erityisen hyvänä reaktiotorjuna, mutta kyky lukea peliä, osata arvioida milloin ja minne pallo kenttäpelaajan lavasta lähtee, auttaa torjuntatyöskentelyssä.

Ahonen uskoo olleensa myös sähköpyörätuolialibandymaalivahtien pioneereja aktiivisessa osallistumisessa kenttätapahtumiin. Nykyään aktiivisuus kuuluu erityisesti kansainvälisellä tasolla hyvän maalivahdin perusvaatimuksiin. Kun osaa lukea hyvin peliä, on helpompi uskaltautua aika ajoin myös blokkamaan linjoja kauemmas vartioimansa maalin edustalta.

– Maalivahdin liikkumista kentällä ei ole rajoitettu. Ainoastaan vastustajan maalivahdin alueelle ei saa mennä, Ahonen muistuttaa.

Koska joukkueella on oltava koko ajan kentällä kaksi t-stick -pelaajaa, joista toinen on aina maalivahti, ei sähköpyörätuolialibandyssä voi lopun tappioasemassa vaihtaa maalivahtia kenttäpelaajaan. Maalivahdin voi kuitenkin nostaa ylös blokkailemaan väyliä mailapelaajille maalintekoon.

– Pari kertaa olen ollut aika lähellä onnistua sutaisemaan pallon maaliinkin

sellaisissa tilanteissa. Mutta en muista kyllä koskaan nähneeni maalivahdin tekemää maalia sähköpyörätuolisalibandyssa, Ahonen toteaa.

Rangaistuslaukauksissa maalivahdit ovat sähköpyörätuolisalibandyssä lähtökohtaisesti heikoilla.

– Etenkin kansainvälisellä tasolla pelaajat ovat niin taitavia ja ulottuvia, että maalivahti saa olla erittäin tyytyväinen, jos onnistuu rankkarin torjumaan, Ahonen sanoo.

Se ei silti ole ennenkuulumatonta. Ahonen muistelee yhdeksi uransa kohokoh-

dist Italian Lignanossa muutama vuosi sitten pelattua kansainvälistä turnausta, jonka Suomi vei nimiinsä voitettuaan loppuottelussa Italian rakkareilla. Ahonen torjui kaksi italialaisyritystä.

Vaikeimmin torjuttavissa olevaksi laukojaksi Ahonen nimeää Sveitsin Jan Schäublinin.

– Hän on ollut vasta muutaman vuoden mukana kansainvälisissä peleissä, mutta hänen laukauksensa lähtevät hurjaa vauhtia ja hyvin pienestä tilasta, Ahonen sanoo.

Atso Ahonen

Kotipaikka: Helsinki

Seurajoukkue:
Helsinki Outsiders

Tie SPT-salibandyyn pariin: ”Koikeilin lajia kahtena kesänä 2000-luvun alussa Lihastautiliiton kesäleirillä. Otin yhteyttä Lehmuksen Jormaan ja menin syksyllä silloisen Helsingin Räiskeen harjoituksiin.”

Parasta SPT-salibandyssä: ”Mielestäni se on vammaisurheilun joukkuepallolajeista kaikkein viihdyttävin ja vauhdikkain. Sitä on paitsi mukava pelata myös mielenkiintoista katsoa. Se on kilpailullinen laji, josta löytyy hyvä rooli kaikille pelaajille riippumatta siitä, miten vakava vamma on.”

Taitava t-stick-pelaaja arvaamattoman arvokas

Sähköpyörätuolisalibandyssä kentällä on kahdenlaisia pelaajia: ns. käsimailapelaajia, jotka pystyvät pitämään kädessään hieman tavallista salibandymailaa lyhyempää pelivälinettä sekä ns. t-stick-pelaajia, joiden käsien toimintakyky on sen verran heikko, että he pelaavat palloa pelituolin etuosaan kiinnitetyllä t-kirjaimen muotoisella mailalla.

- T-stick -pelaajilla ei ole pallollista vastuuta pelissä, mutta heillä on tärkeä rooli tilan luomisessa palloa kuljettavalle mailapelaajalle. Vaikka pelaamme yh-

dessä ja samaa lajia, on t-stick -pelaajan ja mailapelaajan tapa katsoa peliä täysin erilainen. Mailapelaajat keskittyvät palloon ja me t-stickit puolestaan tilan tekemiseen, jotta pallollinen pelaaja pääsisi maalipaikkaan, oululainen maajoukkuepelaaja **Anni Mannelin** selittää.

Silti ei ole täysin ennenkuulumatonta, että t-stick -pelaaja pääsisi maalintekoon. Mannelin kertoo itsekin onnistuneensa sujauttamaan pallon jokusen kerran verkkoon uransa aikana.

- Vastustajajoukkueen pelaajat eivät usein odota, että t-stick -pelaaja teki si maalin ja siksi meidät päästetäänkin hyvälle maalintekopaikoille, Mannelin sanoo.

- Kyllä t-stickillä pystyy myös kuljettamaan palloa jonkin verran, mutta ehdottomasti se rooli kentällä on tehdä tilaa, jotta mailapelaajat pääsevät etenemään. Sähköpyörätuolisalibandyssä on syöttelyä huomattavasti vähemmän kuin pystysalibandyssä, hän jatkaa.

- Pallollisen ja pallottoman pelaajan liikumisella haetaan tilaa. Tämä on vähän eri tavalla taktinen laji kuin pystysalibandy.

Joukkueella on samanaikaisesti oltava kentällä vähintään kaksi t-stick -pelaajaa, joista toinen on aina maalivahti.

- Sähköpyörätuolisalibandyä voi pelata myös kahdella t-stick -kenttäpelaajalla, jolloin kentällä on kaksi vahvaa, isopisteistä käsimailapelaajaa ja kaksi t-stick -pelaajaa, Mannelin sanoo.

- Se kertoo mielestäni t-stick -pelaajan roolista ja arvosta. Taitavilla ja hyvillä blokeilla ei tarvita kuin yksi käsimailapelaaja sen palloa kuljettavan lisäksi, eli tavallaan vain yksi mahdollinen syöttösuunta, hän jatkaa.

Anni Mannelin

Kotipaikka: Oulu

Seurajoukkue:
Haukiputaan Heitto

Tie SPT-salibandyyn pariin: "Tutustuin salibandyyn aikoinaan Lohipadon erityiskoulussa ja sen kautta löysin sitten joukkueeseen pelaamaan."

Parasta SPT-salibandyssä: "Lajin nopeus sekä se, että vaikka käsien toimintakyky on itselläni huono, niin sähköpyörätuolisalibandyssä teen kuitenkin itsen suorituksen."

Maalintekotaito hioutunut pihapelien tiimellyksessä

Kasper Vuorinen lähtee kuljettamaan palloa rauhallisesti omalta kenttäpuoliskolta kohti hyökkäysaluetta. Keskiiviivan ylitettyään hän leikkaa kohti keskustaa ja lähtee kiertämään Italian puolustajia. Kesken kuljetuksen Vuorinen kiihdyttää

pelituolinsa kovaan vauhtiin ja päästyään hieman irti vartioijastaan läväyttää lujan ja nopean laukauksen etunurkkaan.

Tällä maalilla nuori järvenpääläinen tasoitti kovatasoisen neljän maan turnauksen finaalin Italiaa vastaan 5-5:een helmikuussa 2020. Suomi taipui lopulta 5-6-tappioon turnauksen isäntämaata vastaan, mutta Kasper Vuorinen oli ehtinyt tehdä vaikutuksen sähköpyörätuolisalibandyn seuraajiin. 17-vuotias maajoukkuedebytantti pyöritti Suomen peliä, kun joukkue haki tasoitusta kivikovaan Italian joukkuetta vastaan.

Kausi 2019–2020 keskeytyi koronaviruspandemian vuoksi, mutta Kasper Vuorinen ehti tehdä HOS Whiten paidassa kahdeksassa ottelussa 35 maalia sähköpyörätuolisalibandyn SM-sarjassa. Maalinteko vaikuttaa olevan nuorella taiturilla verissä.

– Olen pelannut ihan pienestä pitäen paljon sähköpyörätuolilla ja sillä on varmasti ollut vaikutusta laukausiini ja pallonkäsittelytaitoihini, arvioi Vuorinen, joka aloitti sähköpyörätuolisalibandyn pelamisen kolmannella luokalla ollessaan.

Vuorinen käyttää arjessaan manuaalipyörätuolia ja on sähköpyörätuolisali-

bandyssa 4.0 pisteen pelaaja eli hänellä on melko hyvä käsien ja ylävartalon toimintakyky.

Sähköpyörätuolisalibandyssa maali on 250 senttiä leveä mutta vain 20 sentin korkea. Ylänurkkalaukaus ei siten ole yhtä tavoiteltu suoritus kuin pystysalibandyssa.

– Oma suosikkilaukaukseni on sellainen, joka menee maaliin maata pitkin maali-vahdin alta, Vuorinen toteaa.

Hän tykkää pohtia tarkkaan ajankohdan, milloin laukauksensa lähettää kohti maalia, tai sitten tyytyä syöttämään joukkuekaverille, jos itselle ei aukea sopivaa paikkaa. Maalintekovaistoakin tietysti tarvitaan, mutta tärkeää on välttää pallon laukominen lähimpään vastustajaan.

– Ehkä oma heikkouteni silti vielä on häntäisten ratkaisujen tekeminen, mutta se kehittyy kokemuksen myötä, Vuorinen sanoo.

Maaleja syntyy Vuorisen mukaan niin kuljetuksen päätteeksi – kuten Italian turnauksen finaalin tasoitusmaali – kuin suoraan syötöstäkin.

– Suoraan syötöstä maaleja tulee ehkä jonkin verran vähemmän, mutta se riippuu toki paljon joukkueen pelityylistä, Vuorinen pohtii.

Kasper Vuorinen

Kotipaikka: Järvenpää

Seurajoukkue:
Helsinki Outsiders

Tie SPT-salibandyyn pariin:
"Olimme muuttaneet Lahdesta Järvenpäähän ja vanhempaini löysivät Helsingistä tällaisen mahdollisuuden. Menin aluksi Helsingin Räiskeeseen ja sieltä siirryin Helsinki Outsidersiin."

Parasta SPT-salibandyssä: "Se jännitys, kilpailutilanne ja fiilis."

Oikea sijoittuminen on tuomarille kaiken a ja o

Ilkka Siikillä on yli 15 vuoden kokemus sähköpöytätuolisalibandyerotuomarina toimimisesta, mutta perspektiiviä myös muiden lajien tuomaroinnista; jalkapallosta, jääkiekosta ja erityisesti salibandyssä. Pystysalibandyssä tamperelaislähtöinen Siiki on toiminut tuomarin tehtävien lisäksi tuomaritarkkailijana ja -kouluttajana.

Monella tapaa sähköpöytätuolisalibandy on ainutlaatuinen laji, mutta tuomarin näkökulmasta eroja muihin joukkuepalloilulajeihin on lopulta melko vähän.

– Pelaajat ovat pelaajia, oli laji mikä tahansa, Siiki toteaa ja lisää lähinnä sähköpöytätuolisalibandyntuomareiden laajan ikähaitarin – jopa 8–75-v – tuovan omia nyansejaan myös tuomarin toimintaan, lähinnä pelaajien kohtaamiseen.

Isokokoiset sähköpöytätuolit aiheuttavat merkittävimmän eroavaisuuden vammattomien peleihin verrattuna.

– Sijoittumiseen täytyy kiinnittää eri tavalla huomiota kuin esimerkiksi pystysalibandyssä. Liikun enemmän maalin taakse ja pyrin olemaan lähempänä paikkaa, jossa tapahtuu, ettei pallo jää piiloon tuolien taakse, Siiki avaa.

– Siinä on kaksi peruseriaatetta: maaliviiva täytyy nähdä ja toisaalta täytyy nähdä mitä tapahtuu, ettei kenellekään pääse käymään pahasti, hän jatkaa.

Pystysalibandyssä pallo liikkuu nopeammin kuin sähköpöytätuolisalibandyssä. Sähköpöytätuolisalibandyntuolien 15 kilometriä tunnissa kulkevat ja nopeasti kiihtyvät pelituolit sen sijaan tuovat tuomarinkin liikkumiseen haasteita. Sähköpöytätuolisalibandyssä myös kenttä (26x16m) on huomattavasti pienempi kuin pystysalibandyssä (40x20m).

Sähköpöytätuolisalibandyottelussa kentällä on kaksi tuomaria. Suomessa sähköpöytätuolisalibandytuomareita on vain kourallinen, jolloin yksittäisillä tuomareilla on turnausviikonloppuna melkoinen savotta.

Siiki itse on asunut viimeiset neljä vuotta Italiassa, jossa hän tuomitsee sähköpöytä-

rätuolisalibandya sekä muutaman pelin vuodessa myös pystysalibandya, joka on Italiassa hyvin marginaalinen laji. Hän uskoo, että sähköpyörätuolisalibandyna toimiminen voisi tehdä hyvää monelle pystysalibandytuomarille.

Siiki sanoo oppineensa sähköpyörätuolisalibandytuomarina arvokkaita asioita sijoittumisesta, pelin johtamisesta sekä erilaisten ihmisten kohtaamisesta. Kaikki asioita, joista on hyötyä tuomarin työssä missä tahansa lajissa.

– Ainakin omasta mielestäni vain yhden lajin tuomaroiminen alkaa ajan mittaan maistua puulta, Siiki toteaa.

Myös liikuntavammaiset henkilöt voivat toimia sähköpyörätuolisalibandytuomareina. Siiki sanoo kansainvälisissä ympyröissäkin olevan tuomareita, jotka käyttävät liikkumisen apuvälineitä. Yksi tuomareista liikkuu kentällä itsekin sähköpyörätuolissa.

Ilkka Siiki

Kotipaikka: Milano, Italia

Rooli: Erotuomari

Tie SPT-salibandyn pariin: ”Tutustuin Punaisen Ristin hommien kautta Miro Reijoseen, joka ilmoitti minulle vuonna 2003, että olet sitten hommissa vuoden 2004 MM-kilpailuissa Helsingissä. Ja siellä sitten olinkin vapaaehtoistössä kisaorganisaatiossa ja melko pian sen jälkeen ryhdyin tuomariksikin. Minulla oli silloin jo taustaa muiden lajien tuomaroinnista.”

Parasta SPT-salibandyssä: ”Henkilökohtaisesti se on se hetki ennen pelin alkua, erityisesti arvokisoissa, kun kansallislaulut soivat ja ymmärtää, että tästä ei enää voi juosta karkuun. Erityisesti tulee mieleen eräs arvokisavälillä Italian ja Hollannin välillä. Joukkueilla on äänekääntä kannattajat ja yleisön äänen kuuli pukuhuoneeseen asti ennen peliä. Yleisesti ottaen on hieno seurata pelaajien kehitystä pienestä nassikasta lähtien. Ei pelkästään pelillisten taitojen vaan myös heidän sosiaalisuutensa osalta. Monella sähköpyörätuolisalibandyn pelaajalla ei ole paljon harrastusvaihtoehtoja. Saattaa olla, että ilman tätä lajia he olisivat enimmäkseen vain kotona.”

Laji, johon tarvitaan nopeusrajoitus

Kun **Petri Matikainen** 90-luvun loppupuolella ensimmäistä kertaa kokeili sähköpyörätuolisalibandya, kesti hetken ennen kuin hän uskalsi laittaa pelituolista isompaa vaihdetta silmään. Kun hän uskaltautui sen tekemään, vei vauhdin hurma nuoren miehen mennessään. Laji on ollut iso osa Matikaisen elämää yli 20 vuotta.

Silloin 90-luvun lopulla Helsingin Herttoniemessä Matikaisella oli vielä allaan kokeileville pelaajille suunnattu pelituoli, käytännössä tavallinen sähköpyörätuoli, jolla pääsee 10 kilometriä tunnissa. Tänä päivänä sähköpyörätuolisalibandyssa saa päästellä jo 15 kilometriä tunnissa.

– Jos pelituolista ottaisi kaikki tehot irti, sillä pääsisi varmaan noin 17–18 kilometriä tunnissa, mutta mielestäni tämänhetkinen rajoitus on sopiva. Kun pelikenttä on melko pieni, toisivat nopeammat pelituolit mukanaan enemmän törmäyksiä, Matikainen pohtii.

Pelikentän mittojen kasvattaminen taas voisi johtaa siihen, että toimintakykyisimpien pelaajien rooli ylikorostuisi, kun t-stick-pelaajat eivät enää ehtisi tekemään blokkauksia.

Nopeusrajoitus tekee sähköpyörätuolisalibandyä poikkeuksellisen palloilulajin; siinä voi kärehtää ylinopeudesta.

Ennen jokaista turnausta pelaajat voivat testauttaa oman pelituolinsa nopeuden. Pelin aikana valmentaja voi pyytää tuomaria testauttamaan vastustajajoukkueen pelituolin. Jos tuoli kulkee ylinopeutta, saa pelaaja punaisen kortin ja joutuu poistumaan ottelusta. Jos pelituoli ei olekaan liian nopea, saa testauttamista pyytänyt joukkue rangaistuksen. Pelituolien nopeuksia testataan myös arvalta otteluiden jälkeen ja joissain tapauksissa myös erätuolla.

– Harvemmin näkee punaisia kortteja ylinopeudesta, sillä pelaajat tietävät säännöt ja sen, että nopeutta testataan. Ongelma on ollut se, että eri kisajärjestäjillä on hieman erilaisia mittareita. Lisäksi kansainvälisissä peleissä mittauksen virhemarginaali, 0,5 kilometriä tunnissa, on mielestäni liian suuri. Eli

jopa 15,5 kilometrin tuntinopeus ei vielä ole ylinopeutta. Kotimaan sarjoissa virhemarginaali on 0,2 kilometriä tunnissa, Matikainen kertoo.

Alinopeuttakaan ei ole varaa ajaa, sillä silloin antaa auttamatta edun vastustajalle. Tämän vuoksi vapaaehtoinen nopeuden mittauttaminen kannattaa tehdä turnauksen alkajaisiksi, jotta tuolia ehtii vielä säätää ennen ensimmäistä peliä.

Suomalaispelaajilla on noin 15 vuoden ajan ollut käytössään sähköpyörätuolialibandyn "MacGyverin", nokialaisen **Pasi Mäkirannan** rakentamat pelituolit. Mäkiranta vaihtaa vakiosähköpyörätuoliin pienemmän akun ja pienemmät etupyörät, lyhentää akseliväliä, parantelee

kaatumisesteitä ja asentaa tuoliin tehokkaamman moottorin ja elektroniikan. Tämän käsittelyn jälkeen vakiotuolista on muovautunut 15 kilometriä tunnissa kulkeva ja terhakkaasti kiihtyvä pelituoli – huomattavasti edullisemmin kuin kansainvälisiltä markkinoilta hankittavat sähköpyörätuolialibandyn erikoistuolit.

– Ainakin omasta mielestäni vain yhden lajin tuomaroiminen alkaa ajan mittaan maistua puulta, Siiki toteaa.

Myös liikuntavammaiset henkilöt voivat toimia sähköpyörätuolialibandytuomareina. Siiki sanoo kansainvälisissä ympyröissäkin olevan tuomareita, jotka käyttävät liikkumisen apuvälineitä. Yksi tuomareista liikkuu kentällä itsekin sähköpyörätuolissa.

Petri Matikainen

Kotipaikka: Helsinki

Seurajoukkue: Helsinki Outsiders

Tie SPT-salibandyn pariin: "Pian sen jälkeen kun olin saanut lihassairausdiagnoosini, tuli kotiin kenties Lihastautiliiton kautta esite sähköpyörätuolialibandysta, ja siinä oli myös tiedot pääkaupunkiseudun viikoittaisista harjoituksista. Olin alkuun vähän entten tentten sen suhteen, että haluanko lähteä kokeilemaan sähköpyörätuolilla pelattavaa lajia, kun siinä vaiheessa pystyin vielä kävelemäänkin itse. Päädyin kuitenkin lähtemään Herttoniemeen kokeilemaan ja olin sen jälkeen ihan myyty."

Parasta SPT-salibandyssä: "Kaikki. Lyhyesti ja ytimekkäästi kaikki."

Väylä maailman huipulle on auki

Anni Kyröläinen on kotoisin Simpeleeltä, pienestä Rautjärveen kuuluvasta eteläkarjalaiskylästä. Siellä ei sähköpyörätuolisalibandya päässyt pelaamaan, mutta muuten palloilulajit tulivat tutuiksi.

– Olen aina seurannut paljon jääkiekkoa ja jalkapalloa ja sisarusteni kanssa sovelsimme eri lajeja niin, että minäkin pystyin niitä pelaamaan pihalla ja olohuoneessa, Kyröläinen muistelee.

Hän oli tutustunut pääkaupunkiseudulla asuviin vertaisiinsa, jotka harrastivat sähköpyörätuolisalibandya ja odotti innolla sitä päivää, kun saisi itsekin oman harrastuksen ja oman joukkueen, johon kuulua.

– Lukion jälkeen, noin 19-vuotiaana, muutin Helsinkiin ja menin Helsinki Outsidersin treeneihin, Kyröläinen sanoo.

Se ei kuitenkaan vielä ollut ”...ja he elivät elämänsä onnellisena loppuun saakka”-hetki.

– Tykkäsin treenata, tykkäsin pelata ja tykkäsin tosi paljon olla osa joukkuetta, mutta en ollut kovin hyvä.

Kyröläinen aloitti uransa mailapelaajana, mutta lyhyiden käsien vuoksi hän ei ollut erityisen ulottuva eikä käsissä ollut paljon voimaa pallon laukomiseen tai käsittelyyn. Hän piti taukoa pelaamisesta, kunnes palasi pelaamaan kevyellä

otteella Finlandia-sarjaa HOS Retro -nimisessä joukkueessa.

– Jostain turnauksesta meiltä puuttui t-stick-pelaaja ja menin tuuraamaan. Silloin huomasin nopeasti, että t-stick-pelaajan roolihan se on minun juttuni.

Ura lähti nousukiitoon. Kyröläinen eteni SM-sarjaan ja pari vuotta sitten myös maajoukkueeseen.

– T-stick-pelaajalta vaaditaan hyvää pelinlahmotuskykyä, ennakointia ja ajo-

tusta. Luulen siitä olleen paljon apua, että olen pienestä pitäen seurannut urheilua ja pelannut pihapelejä sisarusten kanssa.

Kyröläinen oli ehtinyt ensin odottaa kuumaisesti, että pääsisi aloittamaan sähköpyörätuolisalibandyn, sitten jo vähän leipääntyäkin lajiin, kunnes löysi kipinän uudestaan. Hänellä on perspektiiviä pohtia, mikä tekee sähköpyörätuolisalibandyä niin merkityksellisen pelaajilleen.

– Minä ja moni muu sähköpyörätuolisalibandyn pelaaja ei pysty harrastamaan monia muita lajeja. On mahtavaa, että löytyy laji, jossa pystyy kehittymään treenaamalla ja tavoittelemaan maailman huippua, vaikka toimintakykyä ei ole valtavasti.

– Sen lisäksi, että itse pelaaminen on mahtavaa, olen myös löytänyt lajin parista paljon ystäviä. Ja itseasiassa esteettömyys- ja yhdenvertaisuuskonsultointiin keskittyvä yrityksemmekin on syntynyt sähköpyörätuolisalibandypiireissä.

Anni Kyröläinen

Kotipaikka: Helsinki

Seurajoukkue: Helsinki Outsiders

Tie SPT-salibandyn pariin: "Asuin lapsuuteni pienellä paikkakunnalla Itä-Suomessa, mutta tunsin pääkaupunkiseudulta sähköpyörätuolisalibandyn pelaajia. Odotin kovasti, että itsekkin pääsisin harrastamaan ja lukion jälkeen muutin Helsinkiin opiskelemaan."

Parasta SPT-salibandyssä: "Kokemukset, niin kentällä kuin kentän ulkopuolellakin. Unohtumattomia pelireissuja. On mahtavaa, että sähköpyörätuolisalibandy on kehittynyt niin, ettei sitä pidetä enää vain leikkinä vaan oikeana huippu-urheiluna."

